

Arrest

nr. 340 559 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Montoyerstraat 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. LENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 17 augustus 2022 aan in België en dient op 23 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

S., S. (..)

(..)

Asielaanvraag: 23/08/2022

Overdracht CGVS: 10/05/2023

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er een persoonlijk onderhoud met u gehouden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 11 januari 2024 van 14u04 tot 18u16. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Meester B.L (...), uw advocaat, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtounse soenniet. U bent afkomstig uit het dorp Wachalagadh, gelegen in het Durbaba district van de provincie Nangarhar. U groeide daar op samen met uw ouders, twee oudere zussen en twee jongere broers. U bent religieus gehuwd met de Afghaanse K. (...) en heeft twee jonge zonen van respectievelijk drie en vier jaar.

Uw vader werkte vroeger met de vrachtwagen maar thans is hij ziek thuis. De broer van uw vader, uw paternale oom Z. G. (...), werkte bij de nationale politie van Afghanistan. Hij werd door de taliban bedreigd omwille van dit werk en werd een negental jaar geleden gedood door de taliban.

U bent niet langer dan de tweede graad naar school gegaan. U bent in feite analfabeet. Toen u zeventien jaar oud was, begon u te werken. Uw job bestond uit het brengen van water en brood naar een controlepost van de lokale politie in uw dorp. Deze job heeft u een viertal jaar gedaan. De taliban bedreigden u omwille van dit werk. Enige tijd voor de machtsovername kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban, waarin deze eisten dat u zou stoppen met uw werk. U zocht samen met uw vader hulp voor deze bedreigingen bij de districtschef, die u echter niet kreeg. Omdat uw vader zijn broer reeds was verloren door toedoen van de taliban, adviseerde hij u om het land te verlaten.

Twee maanden voor de machtsovername vertrok u uit Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 17 augustus 2022 en op 23 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Een jaar na de machtsovername ontving uw familie een tweede dreigbrief van de taliban, waarin ze eisten dat u zichzelf zou komen aanbieden en dreigden met bestraffing. Uw broer K. A. (...) had inmiddels ook Afghanistan verlaten en vluchtte naar Iran, maar over zijn verdere lot heeft u op vandaag geen nieuws.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat u gedood zou worden door de taliban. In hoofddorde verklaarde u dat de taliban het op uw leven gemunt hebben omwille van uw job als waterdrager naar de checkpost van de lokale politie. In ondergeschikte orde vreest u de taliban ook omwille van het vroegere werk van uw paternale oom bij de nationale politie. Daarnaast verklaarde u ook nog dat u door de taliban bestempeld wordt als een ongelovige omdat u zich op heden in een land vol niet-moslims bevindt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer, allemaal kopieën: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de taskara van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, de bankkaart van uw vader en deze van uw oom, een klacht die werd ingediend bij het districtshuis, een toegangsbadge van het werk van uw oom en enkele van zijn foto's, een graderingsdocument en een martelaarsboekje van uw oom, alsook diens overlijdensakte en enkele foto's van uzelf op uw werk aan de controlepost. Tot slot legde u ook uw medische documenten van België neer.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud van 11 januari 2024 ten overstaan van het CGVS dat u kampt met medische problemen sedert u Afghanistan heeft verlaten: u heeft stress en bloedneuzen 's nachts, tevens heeft u een nierprobleem. U legde enkele medische documenten neer van uw behandelingen in België.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u uw medisch dossier van België neerlegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 11 januari 2024. Uit deze medische attesten bleek geen medische en/of psychische problematiek die van aard zou zijn dat u het kader van uw procedure om internationale bescherming niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen en uw rechten te doen gelden.

U antwoordde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken overigens uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure konden bemoeilijken (zie vragenlijst 'bijzondere noden' DVZ).

U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens was met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Bijgevolg moet worden besloten dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Zodoende werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier diende geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste moest worden vastgesteld dat u geen officieel identiteitsdocument neerlegde. Doorheen uw procedure werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van identiteitsdocumenten (DVZ, Vragenlijst CGVS). U legde enkel een kopie van uw taskara neer, waarvan de bewijswaarde in uiterst beperkt is aangezien dit geen origineel document betreft. Bovendien stelde het CGVS vast dat u tegenover de Oostenrijkse asielinstanties op 12 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en daar een sterk afwijkende verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit. Uit het antwoord van de Oostenrijkse Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (BFA) dd. 19 oktober 2022 blijkt immers dat u daar heeft verklaard dat u geboren was in 1995 en uw naam Sa. SAD. (..) was (zie administratief dossier). Vervolgens verliet u Oostenrijk zonder de uitkomst van uw verzoek om internationale bescherming af te wachten. Bij aankomst in België verklaarde u dan weer aanvankelijk dat u in 1993 was geboren, om dit nadien te wijzigen naar 1995 (Verklaring DVZ p. 6). U gaf in België ook een andere naam op dan in Oostenrijk: S. SHI. (..). Een en ander maakte duidelijk dat u er in het verleden niet voor terugdeinsde om tegenstrijdige verklaringen af te leggen tegenover Europese asielinstanties omtrent uw identiteit. Dit tast bij voorbaat reeds uw algemene geloofwaardigheid aan.

In het licht van het bovenstaande acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond, wat initieel een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent.

Bovendien merkt het CGVS ook op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Verklaring DVZ, vraag 33). Dit gezegd zijnde heeft u in Oostenrijk en Bulgarije wel reeds een aanvraag om internationale bescherming ingediend, nadat uw vingerafdrukken er werden afgenomen. Het feit dat u er uw asielprocedure niet heeft afgewacht en besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u bovendien letterlijk verklaarde dat u naar België wilde komen omdat "hier respect is voor vluchtelingen en hun rechten" en omdat "u hoorde dat Belgen goed zijn met de procedure" (CGVS p. 21) bevestigt één en ander.

Los van bovenstaande vaststellingen waren uw verklaringen over uw werk als water- en brooddrager voor de lokale politie op geen enkel punt overtuigend omdat deze verklaringen bijzonder vaag en niet plausibel waren. Er diende bijgevolg te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig waren.

Te eerste moet worden opgemerkt dat de door u beschreven chronologie van uw professionele werkzaamheden bevreemdend was. Zo verklaarde u te zijn geboren in 1995 (CGVS p. 5) en in uw jeugd niet veel te hebben gedaan, immers "zat u gewoon thuis" en deed u niet veel anders dan af en toe wat te werken op de velden (CGVS p. 7). U bent met uw job als waterdrager voor de checkpost begonnen op de leeftijd van 17 jaar en u heeft deze job een 3 à 4 jaar gedaan (CGVS p. 7). Dit betekent dat u met dit werk startte rond 2012 en hiermee stopte rond 2016. U bent uiteindelijk een tweetal maanden voor de machtsovername uit Afghanistan vertrokken, i.e. rond mei 2021 (DVZ vragenlijst p. 6 + CGVS p. 12). Dit betekent dat u helemaal geen zicht biedt op uw leven en werk in Afghanistan over een tijdspanne van vijf jaar. Deze vaststelling ondermijnde uw geloofwaardigheid verder.

Uit uw verklaringen bleek verder dat u heel wat tijd en moeite in uw job stak, want u bracht driemaal per dag het water naar de checkpost, een keer 's morgens, een keer 's middags en nog eens 's avonds en dit telkens met vier grote containers met een inhoud van 20 liter per stuk (CGVS p. 14). Concreet betekent dit dat uw dagtaak vier jaar aan lang weinig anders was dan telkens over en weer gaan met 80 liter water. Hierbij maakte u duidelijk dat u niet alleen voor het water wilde zorgen, maar ook voor de veiligheid van zowel de checkpost als van de gebruikers van de waterput zelf (CGVS p. 14). De reden waarom de commandant van de checkpost u water liet dragen was omdat "zij bang waren voor mijnen onderweg" en u deed het werk omdat u zelf er persoonlijk ook op tegen was dat iemand een mijn zou plaatsen aan de waterbron (CGVS p. 14). Hier voegde u opmerkelijk genoeg aan toe dat u het niet deed voor het geld: u deed dit "uit interesse" (CGVS p. 14). Bovendien gaf u al uw zuurverdiende centen, een 8000 Afghani, uit liefdadigheidsoverwegingen zelfs weg (CGVS p.14). Deze verklaringen zijn dan ook allerminst plausibel. Er valt immers werkelijk niet in te zien dat u zoveel werktijd besteedde aan fysiek belastend werk, waarbij u bovendien driemaal per dag uw leven in gevaar bracht door telkens het risico te lopen op een mijn te botsen en op de koop toe het geld dat u hiermee verdiende volledig weggaf. Dit klemt des te meer aangezien u verklaarde dat u getrouwd bent en twee kinderen ten laste heeft (CGVS p. 8 + p. 10).

Hier dient aan te worden toegevoegd dat uw verklaringen bijzonder vaag waren wanneer u had over de veiligheid tijdens uw werk. Enerzijds verklaarde u dat het de lokale politiemannen die de checkpost bemanden zelf te bang waren was om water te halen omwille van het gevaar voor mijnen onderweg (CGVS

p. 14). Anderzijds bleek u het gevaar volstrekt niet in te zien en was het zelfs niet bij u opgekomen om enige voorzorgsmaatregel te nemen (CGVS p. 15). U bleek zelf helemaal "niet bang" en u kon niet uitleggen hoe u voor uw persoonlijke veiligheid zorgde (CGVS p. 15 + p. 16). Ook wanneer u het water naar de checkpost bracht, bleek er geen enkele veiligheidsmaatregel te moeten worden getroffen: "u stopte in de controlepost van de checkpost, nam het water en goot het uit" (CGVS p. 16). Dat u zich over uw eigen veiligheid totaal geen vragen stelde, is weinig aannemelijk indien wat u vertelt waar zou zijn. Dat u verder nog eens herhaalde dat u de job niet deed voor het geld, maar om "uw buurt te beschermen" en u daarbij "niet bang" was (CGVS p. 16), kon opnieuw niet overtuigen.

De vaststelling dat volgens uw verklaringen de taliban u viseerden omdat u water droeg naar de checkpost en zij u wilden overtuigen te stoppen met uw werk zodat de lokale politie van de checkpost zelf hun water zou moeten brengen naar de checkpost en in dat geval dus zou kunnen worden aangevallen door de taliban is ook geen logische gang van zaken (CGVS p. 18). De taliban waren er niet gelukkig mee dat u dat werk deed en ze bedreigden u hierom (CGVS p.12). Een jaar voor de machtsovername kreeg u een dreigbrief maar daarna bleef u nog verder werken (CGVS p.17). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban er voor zouden terugdeinzen om u eerder en hardhandiger aan te pakken indien zij werkelijk u en/of de checkpost wilden viseren. Dat de taliban werkelijk voor niets terugdeinsden, blijkt overigens uit uw eigen verklaring, waarbij u het bevreemdende relaas deed dat u had gehoord dat de taliban een baby (nota bene een jongen) in twee stukken hadden gescheurd omdat de gelukkige familie de geboorte had durven vieren met enkele gewerschoten (CGVS p. 19). Verder gaf u zelf aan dat de taliban mensen die voor de overheid werken - als ze hen kunnen vangen – direct doden, u gaf daarbij ook nadrukkelijk aan dat u beschouwd werd als iemand die werkte voor de overheid (CGVS p.11, 21). Dat de taliban u met rust lieten en het tot voor de machtsovername op één dreigbrief hielden (CGVS p. 17) toont integendeel aan dat u in werkelijkheid helemaal niets van de taliban te vrezen had.

In het licht van de vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dient bovendien te worden aangestipt dat het relaas over uw vader die zou zijn geslagen door de taliban einde 2023 en uw nicht omwille van die bedreigingen aan uw familie uit trots gif innam, niet meer dan blote beweringen waren (CGVS p. 14 + p. 19). Hieruit kon bijgevolg evenmin worden afgeleid dat u persoonlijke vrees dient te koesteren voor vervolging door de taliban.

Ook uw verklaarde vrees voor vervolging door de taliban omwille van het werk van uw paternale oom bij de nationale politie heeft u niet aannemelijk kunnen maken. U kon immers niet overtuigen dat u hierdoor een persoonlijke vrees dient te koesteren, aangezien uw verklaringen hieromtrent uiterst vaag en niet plausibel waren. Zo vertelde u over zijn dood niet meer dan dat hij "onderweg naar huis was gedood" (CGVS p. 20). U voegde daar aan toe dat hij "vaak werd bedreigd" maar dat hij niet stopte met zijn job omdat hij deze wilde blijven doen uit "interesse" (CGVS p. 20). En hoewel zijn bedreigingen en zijn dood voor uw vader een van de belangrijkste redenen was om u het land uit te sturen (CGVS p. 12), ondernam uw familie geen enkele voorzorgsmaatregel na zijn overlijden (CGVS p. 20). Bovendien moet worden opgemerkt dat uw oom volgens uw verklaringen gedood werd rond het jaar 2014 (CGVS p. 13) en heeft u een eerste persoonlijke bedreiging gekregen van de taliban via dreigbrief op 5/10/1441 (i.e. 15/05/2020) (CGVS p. 17) zodat moet vastgesteld worden dat u ruim zes jaar lang in rust heeft kunnen leven in Afghanistan en de taliban alle belangstelling in u hadden verloren. Dat de taliban u alsnog en plots zouden zoeken omwille van het werk van uw oom van jaren geleden, en dit bovendien in de vaststelling dat uw oom reeds lang geleden door de taliban was gedood, is dan ook geen plausibele gang van zaken. Andermaal bent u met dergelijke verklaringen niet bij machte een nood aan bescherming aan te tonen.

Wat betreft uw uitspraak dat u door de taliban bestempeld wordt als een ongelovige omdat u zich momenteel in een land vol niet-moslims bevindt dient vastgesteld te worden dat u zichzelf wél als een praktiserende moslim bestempelt en dit in geval van terugkeer naar Afghanistan logischerwijze ook duidelijk zal blijken voor de taliban (CGVS p.7, 19). Men kan er overigens genoegzaam van uitgaan dat ook de taliban ervan op de hoogte zijn dat er zich grote moslimgemeenschappen bevinden in Europa. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u verklaarde dat de taliban ook uw moeder als een niet-gelovige beschouwen, het hoeft weinig betoog dat indien wat u vertelt zou overeenstemmen met de werkelijkheid uw moeder niet ongestraft thuis zou kunnen blijven wonen. Andermaal kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Voor wat betreft het risico dat u zou lopen omwille van het feit dat u enige tijd in het Westen heeft verbleven verwijst het CGVS naar de motivering verderop in deze beslissing.

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt de taliban te moeten vrezen. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen,

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

In globo moet worden opgemerkt dat al uw stukken kopieën zijn, zodat de bewijswaarde hiervan uiterst beperkt is.

Uw taskara (stuk 1 stukkenbundel verzoeker) en deze van uw vader (stuk 3 stukkenbundel verzoeker) zijn slechts indicaties van identiteit, die zoals supra vastgesteld, ter discussie staat in deze beslissing.

Wat betreft de overige documenten, zoals alle werkdocumenten van uw oom, de dreigbrieven en uw klacht bij het districtshuis (stukken 2 + 4 t.e.m. 7 + 9 t.e.m. 11 + 13) moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Tot slot wat betreft uw foto's (stukken 8 + 12 stukkenbundel verzoeker) moet worden aangestipt dat deze in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Uit de foto's die u voorlegt waar u zelf op afgebeeld staat, waarbij u onder meer op één foto poseert bij enkele mannen waarvan er één man een raket blijkt vast te houden en u op een andere foto water in een blauw vat water schijnt over te gieten, kan dan ook op geen enkele manier worden afgeleid dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren voor de taliban zoals u voorhoudt. Daarnaast blijkt uit de foto's van de man van wie u beweert dat het uw geslagen vader is, enerzijds niet dat de afgebeelde man uw vader betreft, anderzijds kan er uit de afgebeelde bebloede verbanden niet worden afgeleid waardoor de verwondingen precies zijn ontstaan. En ook de foto's van de man waarvan u beweerde dat uw oom Z. G. (...) zou zijn die bij de nationale politie werkte en die gedood werd, blijken bij nazicht niets anders dan enkele "screenshots" van foto's zodat hieraan evenmin enige bewijswaarde kan worden verleend. Tot slot, de door u neergelegde medische documenten van uw behandeling in België werden supra reeds besproken.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de samenvattende opmerkingen geformuleerd door uw raadsman op het einde van uw persoonlijk onderhoud dd. 11 januari 2024 niet vermogen aan bovenstaande vaststellingen iets te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift in twee middelen de schending aan van artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingstukken gevoegd.

De verwerende partij maakt op 20 januari 2026 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- COI *Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude* van 13 september 2024
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij maakt op 29 januari 2026 een aanvullende nota over met blijkens de inventaris als stavingstukken:

- “1. *Brief Taliban*
2. *Arbeidsovereenkomsten*
3. *Werkgeversattest*
4. *Bewijs inschrijving atlas*
5. *Photo’s met vrienden en vriendinnen hier in België in discotheek”*

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient

daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

In de mate dat verzoekende partij tevens aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u uw medisch dossier van België neerlegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 11 januari 2024. Uit deze medische attesten bleek geen medische en/of psychische problematiek die van aard zou zijn dat u het kader van uw procedure om internationale bescherming niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen en uw rechten te doen gelden.

U antwoordde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken overigens uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure konden bemoeilijken (zie vragenlijst ‘bijzondere noden’ DVZ).

U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens was met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Bijgevolg moet worden besloten dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Zodoende werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking *sub* 3.6.4.. Verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan voorgaande motieven die onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.4. Landeninformatie

Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift een gebrek aan informatie aanhaalt wijst de Raad op het volgende.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van de EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft de EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat het UNHCR in het kader van een interview van NANSSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekende partij zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel de verzoekende partij als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in haar verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Waar verzoekende partij haar vluchtrelaas herhaalt en zonder meer verwijst naar algemene informatie, wijst de Raad erop dat zij daarmee geen afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier en genoegzaam toelaten te besluiten dat haar vrees voor vervolging ongegrond is.

3.6.4. Verzoekende partij betoogt dan wel dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel alsook haar ongeschooldheid en culturele achtergrond maar zij overtuigt niet. Zoals vooreerst blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft verzoekende partij bij aanvang van de procedure tot internationale bescherming aangegeven dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk “Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ”, 14 oktober 2022) en heeft zij – zoals de commissaris-generaal pertinent vaststelt – slechts medische stukken voorgelegd waaruit niet kan blijken dat zij een medische en/of psychische problematiek heeft die van aard is haar volwaardige deelname aan de procedure te belemmeren (zie administratief dossier, CGVS, map *Documenten*, stuk 14: “*Medische doc. Vz. België*”). Verder is verzoekende partij blijkens de door haar opgegeven geboortedata een ruim volwassen persoon en maakt zij niet aannemelijk dat zij, louter omwille van haar voorgehouden ongeschooldheid en haar “*culturele achtergrond*”, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat haar verstandelijke vermogens dermate aangetast of beperkt zouden zijn dat zij niet bij machte mocht worden geacht om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Verzoekende partij legt ter staving van deze beweringen immers niet het minste begin van bewijs voor. Zij reikt geen enkel attest aan waaruit het voorgaande kan blijken. Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat het, in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, geenszins onredelijk is om ook van een lage of ongeschoolde verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn identiteit, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij in dit kader voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat de commissaris-generaal een verkeerd referentiekader zou gebruikt hebben. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit algehele lezing van het gehoorverslag blijkt dat er ten aanzien van verzoekende partij onredelijke verwachtingen werden gesteld. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen. Er was ook bijstand van een tolk en een advocaat en zijzelf en haar advocaat konden hun opmerkingen geven op het einde. Het loutere feit dat haar advocaat op het einde wees op het lage opleidingsniveau en de gezondheidsproblemen van verzoekende partij laten geenszins toe te besluiten dat deze zaken verzoekende partij belemmerden in haar deelname aan de procedure, temeer verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde de tolk goed te hebben begrepen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 11 januari 2024, p. 22) en algehele lezing van het gehoorverslag leert dat zij de haar gestelde vragen ook begreep.

3.6.5. Ook waar zij voorhoudt dat de commissaris-generaal te streng is in zijn beoordeling over haar identiteit kan zij geenszins gevolgd worden. De Raad benadrukt nogmaals dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over alle aspecten inzake zijn identiteit. Zoals evenwel blijkt – en ook geenszins betwist door verzoekende partij – heeft zij zich doorheen haar tocht door Europa bediend van een andere naam alsook een andere geboortedatum dan de naam en geboortedata die zij in België heeft opgegeven (administratief dossier, stuk “*Federal Office for Immigration and Asylum*” van de Oostenrijkse autoriteiten, 19 oktober 2022). Verder blijkt ook, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, dat zelfs in België verzoekende partij verschillende geboortedata hanteert. Immers stelde zij initieel geboren te zijn in 1993 (administratief dossier, stukken “*Bijlage 26*” en “*Enregistrer Demande Protection Internationale (DPI)*” van 23 augustus 2022, om dan nadien te verklaren dat zij geboren is in 1995 (administratief dossier, stuk “*Verklaring DVZ*”, van 14 oktober 2022). Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift en aanvullende nota dan wel naar het feit dat zij haar taskara en die van haar vermeende vader heeft voorgelegd maar zij gaat er geheel aan voorbij dat zij slechts een kopie hiervan heeft voorgelegd waarbij dient gesteld dat kopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien blijkens de door de verwerende partij gehanteerde objectieve informatie Afghaanse documenten uiterst fraudegevoelig zijn zodat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de kopie van de taskara en naar de kopie van de taskara van haar vermeende vader om alsnog de onduidelijkheid over haar identiteit die zij zelf bewerkstelligd heeft door verschillende namen/geboortedata te hanteren weg te nemen. Hetzelfde geldt ook voor de “*dreigbrieven (...) op zijn naam en een klacht die (verzoekende partij) en (haar) vader hadden ingediend*”. Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, wijst de commissaris-generaal de door haar voorgelegde documenten niet simpelweg af omdat “*veel documenten in Afghanistan vals zijn*” maar heeft hij in zijn beoordeling rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij teneinde na te gaan of de voorgelegde documenten haar verklaringen kunnen ondersteunen, *quod non*. Immers zijn de voorgelegde documenten niet alleen allemaal kopieën en wijst de commissaris-generaal terecht op de hoge

fraudegevoeligheid bij Afghaanse documenten, maar kunnen documenten slechts verklaringen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, hetgeen overduidelijk niet het geval is.

Verzoekende partij tracht voorts wel een verklaring te bieden voor het feit dat zij elders in Europa een andere identiteit heeft opgegeven maar zij overtuigt geenszins. Zoals immers blijkt uit haar verklaring bij de dienst vreemdelingenzaken stelde zij als reden waarom zij doorreisde naar België: *“Ik zag in de media dat België een goed land is”* en *“Ik koos België als bestemming vanaf het begin, ik wilde doorreizen.”* (administratief dossier, *“Verklaring DVZ”*, 14 oktober 2022, punten 37 en 42). Deze verklaringen staan haaks op haar blote bewering dat zij in Bulgarije en Oostenrijk *“gewelddadige en traumatische gebeurtenissen (heeft) meegemaakt”*, temeer, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, zij blijkens haar verklaringen bij het CGVS nooit gesteld heeft in Oostenrijk mishandeld te zijn geweest maar overduidelijk naar voren komt dat zij wél degelijk vanaf aanvang België voor ogen had en zij daarom geen asiel wou aanvragen in Oostenrijk (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 21). Dat België altijd al haar land van bestemming was en andere Europese landen haar niet interesseerden, blijkt nog temeer uit het feit dat zij na haar vertrek uit Oostenrijk ook nog Zwitserland en Frankrijk is doorgereisd zonder aldaar een beschermingsverzoek in te dienen (administratief dossier, *“Verklaring DVZ”*, 14 oktober 2022, punt 42).

Verzoekende partij doet met haar betoog over de reden waarom zij naar België is doorgereisd bovendien geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij zich wel degelijk bediende van verschillende namen en geboortedata en de commissaris-generaal hieruit op goede gronden afleidt dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om tegenstrijdige verklaringen af te leggen over haar identiteit zodat – anders dan wat verzoekende partij tracht voor te houden – wél degelijk geen geloof kan gehecht aan de thans in België opgegeven identiteit. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven laten genoegzaam toe vast te stellen dat zij haar identiteit niet ontegensprekelijk heeft aangehouden, hetgeen, samen met de vaststelling dat zij verschillende Europese landen doorkruist is zonder asiel aan te vragen of de behandeling ervan niet af te wachten hetgeen haaks staat op een werkelijk nood aan internationale bescherming, terecht afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid.

3.6.6. Bovendien heeft de commissaris-generaal zich niet beperkt tot voormelde motieven, maar heeft hij eveneens het vluchtrelaas van verzoekende partij onder de loep genomen en omstandig gemotiveerd waarom de door haar aangehaalde asielmotieven evenzeer ongeloofwaardig zijn.

3.6.6.1. Zoals de commissaris-generaal blijkens nazicht van het administratief dossier vooreerst op goede gronden motiveert: *“Los van bovenstaande vaststellingen waren uw verklaringen over uw werk als water- en brooddrager voor de lokale politie op geen enkel punt overtuigend omdat deze verklaringen bijzonder vaag en niet plausibel waren. Er diende bijgevolg te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig waren.*

Te eerste moet worden opgemerkt dat de door u beschreven chronologie van uw professionele werkzaamheden bevreemdend was. Zo verklaarde u te zijn geboren in 1995 (CGVS p. 5) en in uw jeugd niet veel te hebben gedaan, immers “zat u gewoon thuis” en deed u niet veel anders dan af en toe wat te werken op de velden (CGVS p. 7). U bent met uw job als waterdrager voor de checkpoint begonnen op de leeftijd van 17 jaar en u heeft deze job een 3 à 4 jaar gedaan (CGVS p. 7). Dit betekent dat u met dit werk startte rond 2012 en hiermee stopte rond 2016. U bent uiteindelijk een tweetal maanden voor de machtsovername uit Afghanistan vertrokken, i.e. rond mei 2021 (DVZ vragenlijst p. 6 + CGVS p. 12). Dit betekent dat u helemaal geen zicht biedt op uw leven en werk in Afghanistan over een tijdspanne van vijf jaar. Deze vaststelling ondermijnde uw geloofwaardigheid verder.”

Verzoekende partij tracht deze vaststelling te ontcrachten door weerom te wijzen op haar *“ongeschoolde profiel”* maar zoals al gesteld sub 3.6.4. overtuigt zij niet. De Raad benadrukt dat haar job als water- en brooddrager een kernelement betreft in haar vluchtrelaas zodat zelfs van een ongeschoold persoon verwacht kan worden dat hij dit op een juiste manier in de tijd kan plaatsen. Verzoekende partij stelt dan wel dat van haar niet verwacht kan worden dat zij data kent, maar zij gaat daarmee voorbij aan het gegeven dat zijzelf blijkens haar verklaringen wel degelijk te kennen heeft gegeven bij machte te zijn zaken in de tijd te plaatsen (zie onder meer haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook het CGVS omtrent de leeftijd van haar familie, omtrent de tijdstippen van haar reizen doorheen verschillende landen, tijdstip wanneer zij contact heeft met haar familie, tijdstippen wanneer zij de dreigbrieven heeft ontvangen, tijdstip wanneer haar familie nog werd lastig gevallen, tijdstip wanneer haar vrienden gedood werden in een gevecht). Algehele lezing van haar verklaringen laat genoegzaam toe dat, anders dan wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, zij wel degelijk bij machte is om zaken in tijd te situeren. Haar verwijzing naar haar verklaringen waaruit blijkt dat zij – wanneer haar geboortedatum gevraagd wordt moet grijpen naar de door haar voorgelegde taskara – doet niet anderszins besluiten en geeft integendeel nog meer gewicht aan de vaststelling dat terecht twijfels kunnen worden geplaatst bij haar voorgehouden identiteit.

3.6.6.2. Verder kan de Raad de commissaris-generaal geheel volgen in diens motivering dat: *“Uit uw verklaringen bleek verder dat u heel wat tijd en moeite in uw job stak, want u bracht driemaal per dag het water naar de checkpost, een keer 's morgens, een keer 's middags en nog eens 's avonds en dit telkens met vier grote containers met een inhoud van 20 liter per stuk (CGVS p. 14). Concreet betekent dit dat uw dagtaak vier jaar aan lang weinig anders was dan telkens over en weer gaan met 80 liter water. Hierbij maakte u duidelijk dat u niet alleen voor het water wilde zorgen, maar ook voor de veiligheid van zowel de checkpost als van de gebruikers van de waterput zelf (CGVS p. 14). De reden waarom de commandant van de checkpost u water liet dragen was omdat “zij bang waren voor mijnen onderweg” en u deed het werk omdat u zelf er persoonlijk ook op tegen was dat iemand een mijn zou plaatsen aan de waterbron (CGVS p. 14). Hier voegde u opmerkelijk genoeg aan toe dat u het niet deed voor het geld: u deed dit “uit interesse” (CGVS p. 14). Bovendien gaf u al uw zuurverdiende centen, een 8000 Afghani, uit liefdadigheidsoverwegingen zelfs weg (CGVS p.14). Deze verklaringen zijn dan ook allerminst plausibel. Er valt immers werkelijk niet in te zien dat u zoveel werktijd besteedde aan fysiek belastend werk, waarbij u bovendien driemaal per dag uw leven in gevaar bracht door telkens het risico te lopen op een mijn te botsen en op de koop toe het geld dat u hiermee verdiende volledig weggaf. Dit klemt des te meer aangezien u verklaarde dat u getrouwd bent en twee kinderen ten laste heeft (CGVS p. 8 + p. 10).”*

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt betreft deze motivering geen *“subjectieve analyse van het CGVS”* maar steunt dit op een correcte analyse van de door verzoekende partij geschetste context. Immers stelde verzoekende partij dat haar familie rijk was en zij de job als waterdrager geenszins uit geldnoodzaak deed (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 8). Samen met de vaststelling dat verzoekende partij stelde gehuwd te zijn en twee jonge kinderen te hebben (DVZ, *“Verklaring DVZ, 14 oktober 2022, punten 16a en 18 en CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 9*) is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zich desondanks waagde aan de blijkens haar verklaringen dermate fysiek belastend en uitermate gevaarlijk werk. Haar betoog dat zij dit deed omdat zij thuis niets te doen had en zich nuttig wilde maken kan voorgaande vaststelling niet in een ander daglicht plaatsen. Zelfs aangenomen dat Afghanen een andere cultuur kennen en *“gewend (zijn) om gevaar te ontmoeten”* is het gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat verzoekende partij ervoor opteert om dermate fysiek belastend en gevaarlijk werk op zich te nemen en kan eerder redelijkerwijze aangenomen worden dat er andere manieren in de Afghaanse maatschappij zijn om verveling tegen te gaan en zich nuttig te maken. Haar voorgehouden beweegredenen overtuigen hoegenaamd niet om aan het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen afbreuk te doen.

3.6.6.3. Dat haar vluchtrelaas volstrekt ongeloofwaardig is, wordt bovendien verder ondersteund door de motivering dat: *“Hier dient aan te worden toegevoegd dat uw verklaringen bijzonder vaag waren wanneer u had over de veiligheid tijdens uw werk. Enerzijds verklaarde u dat het de lokale politiemannen die de checkpost bemanden zelf te bang waren was om water te halen omwille van het gevaar voor mijnen onderweg (CGVS p. 14). Anderzijds bleek u het gevaar volstrekt niet in te zien en was het zelfs niet bij u opgekomen om enige voorzorgsmaatregel te nemen (CGVS p. 15). U bleek zelf helemaal “niet bang” en u kon niet uitleggen hoe u voor uw persoonlijke veiligheid zorgde (CGVS p. 15 + p. 16). Ook wanneer u het water naar de checkpost bracht, bleek er geen enkele veiligheidsmaatregel te moeten worden getroffen: “u stopte in de controlepost van de checkpost, nam het water en goot het uit” (CGVS p. 16). Dat u zich over uw eigen veiligheid totaal geen vragen stelde, is weinig aannemelijk indien wat u vertelt waar zou zijn. Dat u verder nog eens herhaalde dat u de job niet deed voor het geld, maar om “uw buurt te beschermen” en u daarbij “niet bang” was (CGVS p. 16), kon opnieuw niet overtuigen.”*

Zoals genoegzaam naar voren komt uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij zich bewust was van de gevaarlijkheid van haar job (*“elke jongen in Afghanistan, hij is gewend om gevaar te ontmoeten”* CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 16 en haar verklaringen omtrent de onverbiddelijkheid van de taliban ten aanzien van mensen die voor de overheid werken (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 11)) en werd zij ook omwille van die job blijkens haar verklaringen al een jaar voor de machtsovername bedreigd door de taliban (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 17). Desondanks bleef zij deze job – die zij geenszins nodig had – verder uitvoeren zonder bang te zijn en ook maar enige veiligheidsmaatregel te treffen (CGVS, NPO, 11 januari 2024, pp. 16 en 18). Dit is volstrekt onaannemelijk. Haar betoog in het verzoekschrift waar zij de gegeven motivering onderuit tracht te halen door erop te wijzen dat haar verklaringen niet juist werden geïnterpreteerd nu zij stelde dat er geen mijnen waren omdat de dorpelingen water gingen halen en niet de politieagenten zodat veiligheidsmaatregelen niet nodig waren laat geenszins toe de motivering zoals *supra* aangehaald in een ander daglicht te plaatsen. Zelfs zo aangenomen dat de taliban nog geen mijnen hadden geplaatst omdat de politieagenten zelf geen water gingen halen, dan nog doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij zelf wist dat wat zij deed ook voor haar gevaarlijk was en in die optiek wel degelijk redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij veiligheidsmaatregelen treft zo haar relaas op waarheid berust, dit bovendien nog temeer zichzelf tijdens het gehoor aangaf dat de overheid mensen niet hielp om hen te beschermen (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 19). Haar betoog in het verzoekschrift laat geenszins toe de gegeven motivering te ontcrachten. Er kan geenszins blijken dat de commissaris-generaal tot een verkeerde

conclusie is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij gelet op de bespreking *supra* aannemelijk dat zij nog verder had bevraagd moeten worden.

3.6.6.4. Volgende motieven die eveneens steun vinden in het administratief dossier: *“De vaststelling dat volgens uw verklaringen de taliban u viseerden omdat u water droeg naar de checkpost en zij u wilden overtuigen te stoppen met uw werk zodat de lokale politie van de checkpost zelf hun water zou moeten brengen naar de checkpost en in dat geval dus zou kunnen worden aangevallen door de taliban is ook geen logische gang van zaken (CGVS p. 18). De taliban waren er niet gelukkig mee dat u dat werk deed en ze bedreigden u hierom (CGVS p.12). Een jaar voor de machtsovername kreeg u een dreigbrief maar daarna bleef u nog verder werken (CGVS p.17). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban er voor zouden terugdeinzen om u eerder en hardhandiger aan te pakken indien zij werkelijk u en/of de checkpost wilden viseren. Dat de taliban werkelijk voor niets terugdeinsden, blijkt overigens uit uw eigen verklaring, waarbij u het bevreemdende relaas deed dat u had gehoord dat de taliban een baby (nota bene een jongen) in twee stukken hadden gescheurd omdat de gelukkige familie de geboorte had durven vieren met enkele geweschoten (CGVS p. 19). Verder gaf u zelf aan dat de taliban mensen die voor de overheid werken - als ze hen kunnen vangen – direct doden, u gaf daarbij ook nadrukkelijk aan dat u beschouwd werd als iemand die werkte voor de overheid (CGVS p.11, 21). Dat de taliban u met rust lieten en het tot voor de machtsovername op één dreigbrief hielden (CGVS p. 17) toont integendeel aan dat u in werkelijkheid helemaal niets van de taliban te vrezen had.”* blijven, mede gelet op de bespreking *supra* evenzeer overeind.

3.6.6.5. De commissaris-generaal oordeelt gelet hierop verder op goede gronden: *“In het licht van de vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dient bovendien te worden aangestipt dat het relaas over uw vader die zou zijn geslagen door de taliban einde 2023 en uw nicht omwille van die bedreigingen aan uw familie uit trots gif innam, niet meer dan blote beweringen waren (CGVS p. 14 + p. 19). Hieruit kon bijgevolg evenmin worden afgeleid dat u persoonlijke vrees dient te koesteren voor vervolging door de taliban.”*

3.6.6.7. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden motiveert: *“Ook uw verklaarde vrees voor vervolging door de taliban omwille van het werk van uw paternale oom bij de nationale politie heeft u niet aannemelijk kunnen maken. U kon immers niet overtuigen dat u hierdoor een persoonlijke vrees dient te koesteren, aangezien uw verklaringen hieromtrent uiterst vaag en niet plausibel waren. Zo vertelde u over zijn dood niet meer dan dat hij “onderweg naar huis was gedood” (CGVS p. 20). U voegde daar aan toe dat hij “vaak werd bedreigd” maar dat hij niet stopte met zijn job omdat hij deze wilde blijven doen uit “interesse” (CGVS p. 20). En hoewel zijn bedreigingen en zijn dood voor uw vader een van de belangrijkste redenen was om u het land uit te sturen (CGVS p. 12), ondernam uw familie geen enkele voorzorgsmaatregel na zijn overlijden (CGVS p. 20). Bovendien moet worden opgemerkt dat uw oom volgens uw verklaringen gedood werd rond het jaar 2014 (CGVS p. 13) en heeft u een eerste persoonlijke bedreiging gekregen van de taliban via dreigbrief op 5/10/1441 (i.e. 15/05/2020) (CGVS p. 17) zodat moet vastgesteld worden dat u ruim zes jaar lang in rust heeft kunnen leven in Afghanistan en de taliban alle belangstelling in u hadden verloren. Dat de taliban u alsnog en plots zouden zoeken omwille van het werk van uw oom van jaren geleden, en dit bovendien in de vaststelling dat uw oom reeds lang geleden door de taliban was gedood, is dan ook geen plausibele gang van zaken. Andermaal bent u met dergelijke verklaringen niet bij machte een nood aan bescherming aan te tonen.”*

Verzoekende partij die uitdrukkelijk verklaarde dat de taliban wel degelijk mensen lastig vielen en doden, dat haar oom bedreigd werd en uiteindelijk onderweg naar huis ook gedood werd (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 11-13 en 20) kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de toenmalige Afghaanse context zo was dat mensen zich dermate beschermd voelden door de overheid dat het nemen van veiligheidsmaatregelen niet nodig was. Verder houdt de commissaris-generaal ook geenszins voor dat de dreigbrief die verzoekende partij in 2020 ontving verband hield met de dood van haar oom, maar wijst hij er op goede gronden op dat de dood van haar oom zich voordeed in 2014 terwijl verzoekende partij pas in 2020 een persoonlijke bedreiging ontving en het aldus geenszins aannemelijk is dat na ruim zes jaar de taliban haar alsnog plots zouden zoeken omwille van het werk van haar oom jaren geleden en die oom bovendien al lang geleden gedood was. Door trouwens zelf te bevestigen dat de dreigbrief enkel betrekking had op haar werk als waterdrager geeft verzoekende partij zelf eerder kracht aan de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij niet aannemelijk maakt dat zij door de taliban gevisieerd wordt omwille van het werk van haar oom bij de nationale politie.

3.6.6.8. Het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en draagkrachtige motieven is gebaseerd op vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en die geenszins kunnen worden afgedaan als *“eigen interpretaties”* op basis van *“subjectieve veronderstellingen”*, zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te laten uitschijnen.

3.6.6.9. Door in haar aanvullende nota louter opnieuw te verwijzen naar de stukken die zij reeds bij het CGVS heeft neergelegd slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven waaruit genoegzaam blijkt waarom zij met haar vluchtrelaas geen gegronde vrees voor de taliban aannemelijk heeft gemaakt en de door haar voorgelegde stukken blijkens de gegeven motivering niet vermogen hier anders over te oordelen.

Verder, waar zij bij haar aanvullende nota nog een stuk voegt waarvan zij stelt dat het een dreigbrief van de taliban is gericht aan haar vader en die zij via haar moeder stiekem toegestuurd heeft gekregen, wijst de Raad de verzoekende partij er ter terechtzitting op dat dit stuk, dat trouwens ook slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd is, niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor dit stuk dan ook niet in overweging wordt genomen.

3.6.6.10. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift en aanvullende nota een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 20 januari 2026 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene beschouwingen in het verzoekschrift doen hierover niet anders besluiten.

Anders dan wat de verzoekende partij verder voorhoudt in het verzoekschrift, heeft de *protection officer* haar wel degelijk bevraagd aangaande haar aangehaalde vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering. Zo vroeg de *protection officer* haar: *“Waarom denken de taliban dat u een non moslim bent geworden?”* (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 19) Dit is een open vraag die verzoekende partij toeliet omstandig haar vrees toe te lichten. De Raad wijst er dienaangaande nog op dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om alle elementen aan te brengen inzake haar vrees voor vervolging en er kan niet blijken dat zij daartoe verhinderd was. Evenwel kwam verzoekende partij niet verder dan het antwoord: *“Want ze beschouwen de lokale politie als mensen die werkten voor niet-moslims en Amerikanen en ik werkte voor de lokale politie, dus ze denken dat ik voor de honden van Amerika werkte. En nu ik hier ben in een land vol niet-moslims, daarom. Ze zeggen nu zelfs tegen mijn moeder dat ze een niet-moslim is.”* Waar verzoekende partij aldus haar vrees relateert aan haar vluchtrelaas blijkt genoegzaam uit de bespreking *supra* dat dit vluchtrelaas ongeloofwaardig is zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij op grond van dit vluchtrelaas door de taliban als *“niet-moslim”* beschouwd wordt.

Verder heeft de commissaris-generaal ook op goede gronden gemotiveerd: *“Wat betreft uw uitspraak dat u door de taliban bestempeld wordt als een ongelovige omdat u zich momenteel in een land vol niet-moslims bevindt dient vastgesteld te worden dat u zichzelf wél als een praktiserende moslim bestempelt en dit in geval van terugkeer naar Afghanistan logischerwijze ook duidelijk zal blijken voor de taliban (CGVS p.7, 19). Men kan er overigens genoegzaam van uitgaan dat ook de taliban ervan op de hoogte zijn dat er zich grote moslimgemeenschappen bevinden in Europa. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u verklaarde dat de taliban ook uw moeder als een niet-gelovige beschouwen, het hoeft weinig betoog dat indien wat u vertelt zou*

overeenstemmen met de werkelijkheid uw moeder niet ongestraft thuis zou kunnen blijven wonen. Andermaal kunnen uw verklaringen niet overtuigen.”

Met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog in het verzoekschrift inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf soennitisch moslim te zijn en nog steeds haar geloof te praktiseren door te bidden en mee te doen aan de ramadan (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 6-7), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont met een loutere verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar haar verblijf in het Westen, haar tewerkstelling, haar positieve werkhouding blijktens het werkgeversattest, het feit dat zij op 13 oktober 2025 een afspraak had bij atlas inzake informatieverstrekking omtrent de cursus Nederlands en de cursus over het leven in België en foto’s in een sociale context, niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (*Verklaring DVZ*, 14 oktober 2022, punt 10 en CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 5), dat zij in Afghanistan nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waaronder minstens haar ouders, broer, zussen, vrouw, kinderen, paternale en maternale ooms (*Verklaring DVZ*, 14 oktober 2022, punten 13, 16a, 18 en CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 8-9) waarmee zij blijktens haar verklaringen wel degelijk nog contact heeft, dat zij Afghanistan blijktens haar verklaringen verliet omstreeks juni 2021 op ruim 26-jarige leeftijd – en dus toen zij al gevormd was door de samenleving waarin zij opgroeide en zij pas sinds medio augustus 2022 in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat het loutere feit dat zij twee maanden voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten en zij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht, volstaat om anders te oordelen.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

De met het verzoekschrift en de aanvullende nota aangebrachte elementen geven enkel aan dat de verzoekende partij zich aangepast heeft aan de omstandigheden van haar verblijf in België in het kader van haar lopende procedure om internationale bescherming in België, met name dat zij werkt of gewerkt heeft en dat zij zich in het sociale leven begeeft. Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan), en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat zij in België geen traditionele Afghaanse kledij draagt, dat zij zich graag scheert en dat haar haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in haar land van herkomst. Zij maakt evenmin aannemelijk dat haar kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft en waardoor zij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt trouwens dat in Afghanistan ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2023, blz. 101 en EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2024, blz. 36).

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft haar betoog over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in België, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer drie en een half jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en waarvan bovendien mag aangenomen worden dat zij nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.6.6.11. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.7. Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt in haar land van herkomst niet meer te beschikken over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, meer nog, zij verklaarde dat haar familie in Afghanistan rijk is en verschillende gronden bezit (CGVS, NPO, 11 januari 2024, p. 8) en die anders dan wat zij voorhoudt met de door haar voorgelegde medische stukken niet aantoont dat zij enige medische problematiek heeft die dusdanig is dat zij zichzelf niet

zou kunnen beredderen, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat

burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 januari 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijstand van haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER